

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział II

w składzie następującym:

Przewodniczący **Sędzia WSA Sławomir Wojciechowski (spr.)**

Sędziowie **Sędzia WSA Renata Kubot-Szustowska**

Sędzia WSA Joanna Sekunda-Lenczewska

Protokolant st. specjalista Lidia Porczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 roku
sprawy ze skargi **Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie**
na bezczynność **Wójta Gminy Rusiec**
w przedmiocie **udostępnienia informacji publicznej**

1. **stwierdza, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;**
2. **umarza postępowanie w zakresie zobowiązania organu do załatwienia wniosku z dnia 20 września 2016 roku;**
3. **wymierza organowi grzywnę w wysokości 100 (sto) złotych;**
4. **zasądza od Wójta Gminy Rusiec na rzecz Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Na ten gmina w własnym podpisie
Za zgodność w radczy:

Sekretarz sądowy

Aneta Panek

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie (dalej jako: „Stowarzyszenie”) wniosło skargę na bezczynność Wójta Gminy Rusiec w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej zgodnie z treścią wniosku z dnia 20 września 2016 roku, co stanowi naruszenie przepisów art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1, art. 13 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1764 ze zm., dalej jako: „u.d.i.p.”).

W treści skargi jej autor wniósł o zobowiązanie organu do rozpatrzenia wniosku z dnia 20 września 2016 roku, stwierdzenie że bezczynność Wójta Gminy Rusiec miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi jej autor napisał, że Stowarzyszenie od lat uczestniczy w projekcie polegającym na badaniu problemu bezdomności zwierząt w jego wymiarze publicznym. W ramach tego projektu prowadzony jest monitoring działalności schronisk dla bezdomnych zwierząt, hucli oraz polityki gmin i urzędów. Uzyskana w ten sposób informacja z całego kraju publikowana jest zbiorczo. W związku z tym, w dniu 20 września 2016 roku Stowarzyszenie złożyło drogą elektroniczną – za pośrednictwem ePUAP do Urzędu Gminy Rusiec wniosek o udostępnienie informacji publicznej w zakresie sposobu i skutków wykonywania przez gminę zadania „opieka nad bezdomnymi zwierzętami i ich wyłapywanie” przewidzianego ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 856). Doręczenie wniosku potwierdzone zostało Urzędowym Poświadczeniem Przedłożenia, które dołączono do skargi. Jednak pomimo upływu ustawowych terminów do udzielenia odpowiedzi określonych przez art. 13 ust. 1 u.d.i.p., do dnia złożenia skargi podmiot obowiązany nie udostępnił wnioskowanej informacji publicznej, nie powiadomił wnioskodawcy o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, ani też nie wydał w tym przedmiocie decyzji odmownej.

Strona wniosek o udostępnienie informacji publicznej złożyła za pośrednictwem Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej (ePUAP), specjalnie dedykowanej komunikacji obywateli z jednostkami administracji publicznej, która umożliwia składanie pism elektronicznych ze skutkiem prawnym bez konieczności

stosowania podpisu kwalifikowanego (profil zaufany). Stowarzyszenie wysłało swój wniosek na skrytkę przypisaną Urzędowi Gminy Rusiec, miało więc wszelkie dane ku temu, aby ufać, że wniosek trafi do wójta tej gminy, jako – zgodnie z art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku, poz. 446) – kierownika urzędu gminy oraz że skrytka owa ta jest obsługiwana, a pisma odbierane, szczególnie że uzyskał UPP. W tej sytuacji – zdaniem strony – organ dopuścił się rażącej bezczynności. Dla kwalifikacji bezczynności jako rażącej znaczenie ma również czas, jaki upłynął od dnia doręczenia wniosku (4 miesiące).

W sprawie organ obowiązany, ignorując przepisy prawa nie udostępnił wnioskowanej informacji, uchylając się jednocześnie od wydania decyzji, o której mowa w art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Rusiec wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu stanowiska organ napisał, że w dniu 19 stycznia 2017 roku otrzymał skargę na bezczynność wraz z załącznikiem w postaci wniosku o udostępnienie informacji publicznej. W związku z tym organ niezwłocznie, tj. w dniu 24 stycznia 2017 roku, ustosunkował się do pytań zawartych we wniosku, a odpowiedź wysłał listem poleconym na adres strony.

Niewątpliwie, informacja publiczna nie została udzielona w terminie określonym w art. 13 ust. 1 u.d.i.p., jednakże zarzucana organowi bezczynność nie miała charakteru zawinionego. Wynikała ona jedynie z błędu wygenerowanego przez system internetowy obsługujący platformę ePUAP1, za pośrednictwem której Stowarzyszenie złożyło wniosek. W czasie obowiązywania pierwszej wersji programu ePUAP, wysyłana drogą elektroniczną korespondencja wpływała na domyślną skrytkę odbiorczą, która nie była ogólnodostępna. Dlatego wiadomość przesłana przez Stowarzyszenie, a zawierająca wniosek o udostępnienie informacji publicznej, nie została w ogóle odczytana przez organ. Dopiero po wpłynięciu skargi do siedziby organu powzięto informację o tym, że wniosek został złożony za pośrednictwem ePUAP.

Ponadto, Stowarzyszenie kilkakrotnie składało do organu wnioski o udostępnienie informacji publicznej, a organ zawsze udzielał na nie odpowiedzi w trybie niezwłocznym.

W ocenie organu zarzucanej bezczynności nie można przypisać charakteru rażącego naruszenia prawa. Działanie organu nie było bowiem zamierzone, ani też nie miało na celu utrudnienia Stowarzyszeniu dostępu do informacji publicznej. Ponadto po doręczeniu skargi, a co za tym idzie po powzięciu informacji o wpłynięciu wniosku organ uczynił zadość swojemu obowiązkowi. Zdaniem organu, czynność techniczna w postaci

nieodebrania i nieodczytania wniosku przez organ spowodowana problemami wywołanymi niewłaściwym działaniem ePUAP nie posiada cech oczywistej i wyraźnej sprzeczności z obowiązującym prawem. Jest to jedynie błąd systemu informatycznego, który nieprawidłowo umieścił wnioski w domyślnej skrytce odbiorczej organu. Ponadto brak odpowiedzi ze strony organu nie może być traktowany jako nieakceptowane naruszenie prawa w demokratycznym państwie prawa, gdyż nie było jego intencją lekceważenie porządku prawnego ani też samego Stowarzyszenia. W sprawie nie wystąpiły również jakiegokolwiek dotkliwe skutki społeczne lub indywidualne. Stowarzyszenie nie poniosło szkody, a interes państwowy w żaden sposób nie ucierpiał. Odpowiedź została udzielona, co prawda z opóźnieniem, jednakże nie było to podyktowane złą wolą organu.

Opierając się na wskazanej argumentacji organ wniósł o oddalenie skargi w całości oraz umorzenie postępowania z racji tego, że organ udostępnił informację publiczną zgodnie wnioskiem, a bezczynność organu nie miała charakteru zawinionego i rażącego naruszenia prawa, zatem postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1066 ze zm.) w zw. z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku, poz. 718 ze zm., dalej jako: „P.p.s.a.”), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Wspomniana kontrola sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Obejmuje ona między innymi orzekanie w sprawach skarg bezczynność i na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w przypadkach określonych w pkt 1 – 4a (art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a.).

Powyższe determinuje zakres kontroli Sądu, sprowadzającej się w tym wypadku do oceny, czy sprawa podlega załatwieniu przez organ w drodze określonego przez ustawodawcę aktu administracyjnego lub czynności. W myśl bowiem art. 149 P.p.s.a. Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1 – 4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;

2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;

3) stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Jednocześnie Sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a P.p.s.a.) i może orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6 P.p.s.a. (art. 149 § 2 P.p.s.a.).

Skarga w sprawie niniejszej opiewa na zarzut bezczynności organu – Wójta Gminy Rusiec w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej, o którą wnioskiem z dnia 20 września 2016 roku wystąpiło skarżące Stowarzyszenie.

Przystępując do merytorycznych rozważań wskazać należy, iż stosownie do regulacji art. 1 ust. 1 powołanej wcześniej ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu oraz ponownemu wykorzystywaniu na zasadach i w trybie określonych w ustawie. Przykładowe wyliczenie, jakie dane stanowiące informację publiczną, podlegają udostępnieniu, zawiera przepis art. 6 u.d.i.p. W tym zakresie zwrócić wypada uwagę na treść art. 6 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., który wskazuje, że udostępnieniu podlega informacje publiczne, w szczególności o polityce wewnętrznej i zagranicznej, w tym o zamierzeniach działań władzy ustawodawczej oraz wykonawczej (lit. „a”), projektowaniu aktów normatywnych (lit. „b”) oraz programach w zakresie realizacji zadań publicznych, sposobie ich realizacji, wykonywaniu i skutkach realizacji tych zadań (lit. „c”). Prawo do informacji publicznej obejmuje w szczególności uprawnienie do uzyskania informacji publicznej oraz wglądu do dokumentów urzędowych (art. 3 ust. 1 u.d.i.p.).

Niesporne jest w niniejszej sprawie, że skarżące Stowarzyszenie pismem z dnia 20 września 2016 roku – przesłanym do organu drogą elektroniczną za pośrednictwem platformy ePUAP – wniosło o udostępnienie następujących informacji:

1. z kim (imię, nazwisko lub nazwa, adres) gmina miała obowiązujące w 2015 roku umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych zleceń wylapywania/odławiania bezdomnych zwierząt?

2. z kim (imię, nazwisko lub nazwa, adres) gmina miała obowiązujące w 2015 roku umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych zleceń zapewniania opieki bezdomnym zwierzętom?

3. ilu bezdomnym zwierzętom (z podziałem na psy i koty) zapewniono opiekę na koszt gminy w 2015 roku (nie licząc zwierząt którymi zajęto się w latach poprzednich)?

4. jaki był w 2015 roku koszt realizacji całego zadania przewidzianego ustawą o ochronie zwierząt (wyłapywanie/odławianie, opieka, usługi weterynaryjne, dokarmianie, inne)?

5. o udostępnienie treści i postaci umowy/umów (wraz z załącznikami) o zapewnianie opieki bezdomnym zwierzętom w 2015 roku.

Stowarzyszenie wnioskowało zatem o udostępnienie informacji publicznej poprzez udzielenie odpowiedzi na pytania, które odnosiły się do sposobu i skutków wykonywania zadania „opieka nad bezdomnymi zwierzętami i ich wyłapywanie”. Wynika z tego, iż wnioskowane przez stronę informacje niewątpliwie stanowiły informację publiczną w rozumieniu powoływanej ustawy, co nie jest objęte sporem między skarżącym, a organem administracji.

Do udostępniania informacji publicznej zobowiązane są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności organy władzy publicznej, a więc i Wójt Gminy Rusiec (art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.), co w sprawie także nie jest kontestowane.

Wobec tego, iż obowiązek organu do udostępnienia informacji publicznej, jak i to, że wnioskowane przez skarżącego dane stanowią taką informację, nie są sporne w sprawie, przystąpić należy do oceny, czy Wójt Gminy – jako podmiot zobowiązany do udzielenia informacji – pozostaje w bezczynności.

Załatwienie żądania objętego powyższym wnioskiem winno było wszak nastąpić na zasadach i w trybie określonym w przepisach ustawy o dostępie do informacji publicznej, czyli poprzez czynność materialno – techniczną polegającą na udostępnieniu żądanej informacji (art. 10 i 13 u.d.i.p.), ewentualnie poinformowanie, że żądanie nie dotyczy informacji publicznej lub wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej lub decyzji o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji publicznej (art. 16 u.d.i.p.).

Institucja skargi na bezczynność organu ma na celu ochronę strony poprzez doprowadzenie do załatwienia sprawy. Innymi słowy, celem skargi na bezczynność jest zobligowanie organu do wydania aktu lub dokonania wynikającej z przepisów prawa

czynności w sprawie wszczętej żądaniem strony. Badając zasadność skargi na bezczynność Sąd czyni to według stanu prawnego i na podstawie akt sprawy, istniejących w dniu wydania orzeczenia.

Wyjaśnić także należy, iż bezczynność organu na gruncie u.d.i.p. polega na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialno – technicznej, czyli do udostępnienia informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje, nie wydaje także decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej, ani na piśmie nie udziela odpowiedzi, że żądanej informacji publicznej nie posiada.

Lektura skargi pozwala odnotować, iż Stowarzyszenie w dniu 20 września 2016 roku zwróciło się do organu z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej. Z akt wynika także, iż pismem datowanym na dzień 24 stycznia 2017 roku (doręczonym w dniu 8 lutego 2017 roku) Wójt Gminy udzielił stronie wnioskowanej informacji. Ustalenie w tym zakresie skutkuje uznaniem, iż cel skargi na bezczynność został zrealizowany, bowiem Wójt Gminy udzielił Stowarzyszeniu wnioskowanej informacji publicznej.

Stwierdzenie takie przesądza o konieczności umorzenia postępowania na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 w zw. z art. 54 § 3 P.p.s.a. jako bezprzedmiotowego, o czym Sąd orzekł w punkcie pierwszym wyroku, ponieważ strona skarżąca nie złożyła oświadczenia, że skargę w tym zakresie cofa.

Likwidacja stanu bezczynności w toku postępowania sądowego nie zwalnia Sądu z obowiązku rozpoznania skargi wniesionej na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a. w zakresie oceny, czy bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Sąd nadal zobligowany jest także do rozważenia ewentualnej zasadności wymierzenia organowi grzywny w trybie art. 149 § 2 P.p.s.a. Wymienione obowiązku wynikają z treści art. 149 P.p.s.a. i nie są sporne w judykaturze (por. np. wyroki NSA: z dnia 26 listopada 2013 roku, I OSK 1771/13 i z dnia 4 stycznia 2013 roku, I OSK 2325/12 oraz wyroki WSA: w Szczecinie z dnia 17 października 2013 roku, II SAB/Sz 78/13; w Poznaniu z dnia 9 października 2013 roku, II SAB/Po 91/13; w Warszawie z dnia 8 lipca 2013 roku, II SAB/Wa 207/13 i inne; wszystkie powołane w sprawie orzeczenia są dostępne w internetowej Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl).

Przystępując zatem do oceny, czy bezczynność organu miała charakter rażący, podjąć należy próbę zdefiniowania pojęcia „rażącego naruszenia prawa”. Zdaniem składu orzekającego, rażącym naruszeniem prawa będzie stan, w którym wyraźnie, ewidentnie, bezdyskusyjnie i drastycznie naruszono treść obowiązku wynikającego z przepisu prawa. W orzecznictwie akcentuje się, iż rażącym naruszeniem prawa będzie

stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można stwierdzić, że naruszono prawo w sposób oczywisty. Kwalifikacja naruszenia jako rażące musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego po prostu jako naruszenie, bądź zwykłe naruszenie. Podkreśla się także, iż dla uznania rażącego naruszenia prawa nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych obowiązków, czyli także terminów załatwienia sprawy. Wspomniane przekroczenie musi więc być znaczne i niezaprzeczalne. Rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach ma być oczywiście pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia. Skład orzekający w niniejszej sprawie podziela w pełni przywołane poglądy, czyniąc je własnym stanowiskiem w sprawie (por. np. wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2012 roku, I OSK 675/12; postanowienie NSA z dnia 27 marca 2013 roku, II OSK 468/13 oraz wyroki WSA: we Wrocławiu z dnia 10 kwietnia 2014 roku, II SAB/Wr 14/14; w Poznaniu z dnia 11 października 2013 roku, II SAB/Po 69/13; w Szczecinie z dnia 16 maja 2013 roku, II SAB/Sz 34/13 i inne).

Ocena, czy w stanie faktycznym niniejszej sprawy mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa, powinna być dokonana w kontekście regulacji art. 13 u.d.i.p., który to przepis zobowiązuje organ do udostępniania informacji publicznej na wniosek bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Podkreślić należy, że w pierwszej kolejności organ ma obowiązek udzielić informacji publicznej bez zbędnej zwłoki, czyli bez niepotrzebnego opóźnienia. Po drugie, udostępnienie informacji publicznej nie powinno trwać dłużej niż 14 dni.

Powracając na grunt zawistej sprawy powtórzyć po raz kolejny należy, iż Stowarzyszenie wniosek o udostępnienie informacji publicznej skierowało do organu dnia 20 września 2016 roku, a został on doręczony organowi w tym samym dniu, co potwierdza otrzymane przez stronę skarżącą UPP, czyli Urzędowe Poświadczenie Przedłożenia. Tymczasem wnioskowana informacja została jej udostępniona pismem z dnia 24 stycznia 2017 roku i – co istotne – na skutek wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Z zestawienia dat wynika, że wniosek skarżącej został załatwiony po ponad 4 miesiącach i to dopiero po wniesieniu skargi na bezczynność.

Dostrzec również należy, iż organ w udzielonej w sprawie odpowiedzi na skargę podjął próbę usprawiedliwienia opóźnienia wskazując na problemy związane z działaniem systemu informatycznego obsługującego ePUAP za pośrednictwem którego Stowarzyszenie skierowało do organu wniosek o udostępnienie informacji publicznej. Odnosząc się do tej kwestii Sąd nie podzielił tej argumentacji, bowiem do obowiązków organu administracji publicznej, który posiada elektroniczną skrzynkę podawczą na

platformie ePUAP należy taka konfiguracja poczty elektronicznej oraz takie zorganizowanie obsługi technicznej tejże poczty aby zapewnić bezproblemowy i niezwłoczny odbiór przesyłanych na ten adres podań. Jednostka ma prawo działać w zaufaniu do władzy publicznej i oczekiwać, że skoro skierowała do organu wniosek za pośrednictwem platformy ePUAP i otrzymała potwierdzenie dostarczenia tej korespondencji, to organ będzie odbierał listy skierowane do niego w ten sposób. Tym samym ryzyko nieodebrania przez organ wysłanego do niego przy użyciu platformy ePUAP, skierowanego zatem na oficjalny adres poczty elektronicznej, obciąża ten organ a nie składającego wniosek i świadczyć może jedynie o wadliwej organizacji pracy organu lub nieprawidłowym skonfigurowaniu jego poczty elektronicznej. Wszelkie więc skutki trudności, błędów czy nieprawidłowości w zakresie kształtowania i obsługiwania przez organy administracji publicznej oficjalnych systemów służących do komunikacji z tymi organami (np. systemu ePUAP) nie mogą być przerzucane na korzystających z tych systemów, a więc na podmioty korzystające z konstytucyjnego prawa dostępu do informacji publicznej.

Na tej podstawie skład orzekający uznał, że ponad 4 miesięczna zwłoka w rozpatrzeniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej, w obliczu tego, iż art. 13 u.d.i.p. zobowiązuje do udzielenia takowej informacji bez zbędnej zwłoki i jednocześnie ustanawia maksymalnie 14 – dniowy termin na załatwienie sprawy, przybrała postać rażącego naruszenia prawa. Wobec tego Sąd stwierdził w punkcie drugim wyroku, iż bezczynność Wójta Gminy w sprawie miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Następnie podkreślić należy, iż podstawowym warunkiem dla stwierdzenia istnienia materialnoprawnej podstawy wymierzenia grzywny organowi w oparciu o art. 149 § 2 P.p.s.a. jest upływ terminu do załatwienia sprawy. Wyraźnego zaznaczenia wymaga przy tym fakt, iż Stowarzyszenie na udostępnienie informacji publicznej czekało ponad 4 miesiące i mimo, iż organ nie pozostaje w bezczynności, bowiem udostępnił wnioskowaną informację, pozostawał w bezczynności, która przybrała postać rażącego naruszenia prawa. Z tego powodu Sąd ocenił, że uzasadnionym jest nałożenie na organ grzywny uznając, iż kwota 100 zł będzie właściwa. Grzywna na podstawie art. 149 P.p.s.a. nie ma na celu bowiem wyłącznie dyscyplinowania organów administracji, ale ma w szerszym zakresie przeciwdziałać ich opieszałości w prowadzeniu spraw oraz służyć usuwaniu negatywnych skutków wynikających z bezczynności postępowania. Sąd uwzględniając okoliczności sprawy wywiódł, iż ww. kwota w realiach sprawy będzie odpowiednia.

Reasumując, Sąd w punkcie pierwszym wyroku orzekł o umorzeniu postępowania w zakresie zobowiązania organu do udzielenia informacji publicznej, w oparciu o treść art. 161 § 1 pkt 3 w zw. z art. 54 § 3 P.p.s.a.

W kolejnym punkcie wyroku Sąd stwierdził, iż beczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa, czyniąc za podstawę tegoż rozstrzygnięcia przepis art. 149 § 1 P.p.s.a.

Sąd wymierzył organowi grzywnę orzekając o tym w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 149 § 2 P.p.s.a.

O zwrocie kosztów sąd postanowił w punkcie czwartym wyroku na mocy art. 201 § 1 i art. 205 § 2 P.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność świadoczy:

Sekretarz sądowy

Aneta Panek